

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U STAROM GRADU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Starom Gradu, po sucu ovog suda Miljani Srhoj Buratović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Nives Tomasović, Hvar, Martina Vučetića 11, OIB:35335676627, zastupana po punomoćniku Mirku Butoroviću, odvjetniku u Hvaru, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupana po punomoćniku Vedranu Aniću odvjetniku u OD Anić i Anić iz Splita, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 12. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno s punomoćnika, te zamjenika punomoćnika tuženika, objavljene dana 17. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

1. Utvrđuju se ništetnima pojedine odredbe Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, broj 14685/06, od 10. ožujka 2006. godine, sklopljenog između tužiteljice : Nives TOMASOVIĆ, Hvar, Martina Vučetića 11, OIB : 35335676627 i pravnog prednika tuženika : HVB SPLITSKA BANKA d.d., Split, Ruđera Boškovića 16, MBS : 060000488, danas SPLITSKA BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 69326397242, solemniziranog kod Javnog bilježnika Jadranke Plenković iz Starog Grada, broj OU-46/2006, i to odredba članka 5. stavak 1., u dijelu koji navodi da je kamatna stopa u ugovoru o "promjenljiva" te odredbe članka 11. stavak 1. istog, koji navodi "Redovna kamata je promjenljiva, a utvrđuje se odlukom kreditora", pa stoga te odredbe Ugovora ne proizvode pravne učinke za ugovorne strane.

2.A. Nalaže se tuženiku : OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, tužiteljici : Nives TOMASOVIĆ, Hvar, Martina Vučetića 11, OIB : 35335676627, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, broj 14685/06, od 10. ožujka 2006. godine, nezakonitim mijenjanjem ugovorne kamatne stope, isplatiti iznos od 21.550,65 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na iznos od 15.866,43 EUR, od dana 12. veljače 2016. godine, do isplate, te na iznos od 5.684,22 EUR, od dana 29. kolovoza 2018. godine, do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do

naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

3. Utvrđuju se ništetnima pojedine odredbe Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, broj 50526/07, od 21. svibnja 2007. godine, sklopljenog između tužiteljice : Nives TOMASOVIĆ, Hvar, Martina Vučetića 11, OIB : 35335676627 i pravnog prednika tuženika : SOCIETE GENERALE – SPLITSKA BANKA d.d., Split, Ruđera Boškovića 16, MBS : 060000488, danas OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, solemniziranog kod Javnog bilježnika Jadranke Plenković iz Starog Grada, broj OU-2712/07, i to odredba članka 5. stavak 1., u dijelu koji navodi da je kamatna stopa u ugovoru o "promjenljiva" te odredbe članka 11. stavak 1. istog, koji navodi "Redovna kamata je promjenljiva, a utvrđuje se odlukom kreditora", pa stoga te odredbe Ugovora ne proizvode pravne učinke za ugovorne strane, kao i svaka odredba u kojoj se spominje promjenjiva kamatna stopa.

4.A Nalaže se tuženiku : OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, tužitelju : Nives TOMASOVIĆ, Hvar, Martina Vučetića 11, OIB : 35335676627, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, broj 50526/07, od 21. svibnja 2007. godine, nezakonitim mijenjanjem ugovorne kamatne stope, isplatiti iznos od 2.763,95 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos, od dana 12. veljače 2016. godine. godine, do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana

5. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi parnični trošak u iznosu od 11.184,10 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Predmetni parnični postupak pokrenut je dana 29.08.2018. zaprimanjem tužbe tužiteljice Nives Tomasović protiv tužene OTP banke d.d., radi utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 2006.g., te povrata više isplaćenih novčanih sredstava tužiteljici.

Tužiteljica u tužbi navodi da su dana 10. ožujka 2006.g. stranke sklopile ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, br.14685/06.

Tuženik da je pravni slijednik kreditora, a predmetnim ugovorom kreditor da je ovdje tužiteljici odobrio isplatu iznosa od 231.800,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju kreditora, s rokom otplate od 258 mjeseci. Otplata kredita je ugovorena u kunskoj protuvrijednosti odnosno po prodajnom tečaju kreditora za CHF na dan dospijeća, dakle primijenjena je valutna klauzula. Odredbom čl. 5. ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je tada iznosila 4,20 %, dok je odredbom čl.11. određeno da će se ista u narednim anuitetima utvrđivati jednostranim aktom kreditora. Nadalje, odredbom čl. 10. st. 1. određena je otplata kredita u 258 anuiteta odnosno 257 mjesečnih anuiteta u iznosu od 1.371,73 CHF i jednog preostalog u iznosu od 1.372,38 CHF. Tužiteljica je započela s isplatom kreditnih rata a dana 10. travnja 2006. g., a tijekom predmetnog razdoblja, tuženik je jednostrano mijenjao izvorno ugovorenu kamatnu stopu, bez unaprijed ugovorenih, odnosno određenih kriterija, o kojima se nikada nije konkretno pregovaralo s tužiteljicom.

2.Predmetni parnični postupak pokrenut je dana 29.08.2018. zaprimanjem tužbe tužiteljice Nives Tomasović protiv tužene OTP banke d.d., radi utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 2007.g., te povrata više isplaćenih novčanih sredstava tužiteljici.

Tužiteljica u tužbi navodi da su dana 21. svibnja 2007.g. stranke sklopile ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, br.50526/07. Tuženik da je pravni slijednik kreditora, a predmetnim ugovorom kreditor da je ovdje tužiteljici odobrio isplatu iznosa od 111.500,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju kreditora, s rokom otplate od 244 mjeseci. Otplata kredita je ugovorena u kunskoj protuvrijednosti odnosno po prodajnom tečaju kreditora za CHF na dan dospijeća, dakle primijenjena je valutna klauzula. Odredbom čl. 5. ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je tada iznosila 5,20 %, dok je odredbom čl.11. st. 1 određeno da će se ista u narednim anuitetima utvrđivati jednostranim aktom kreditora. Nadalje, odredbom čl. 10. st. 1. određena je otplata kredita u 258 anuiteta odnosno 257 mjesečnih anuiteta u iznosu od 745,94 CHF i jednog preostalog u iznosu od 750,03 CHF. Tužiteljica je započela s isplatom kreditnih rata dana 10. travnja 2006. g., a tijekom predmetnog razdoblja, tuženik je jednostrano mijenjao izvorno ugovorenu kamatnu stopu, bez unaprijed ugovorenih, odnosno određenih kriterija, o kojima se nikada nije konkretno pregovaralo s tužiteljicom.

3.Na ročištu od 07.prosinca 2021. sud je donio rješenje kojim je spojio spise ovog suda pod br. P-3963/18 i P-3958/18 na način da se spis P-3958/18 pripaja spisu P-3963/18 te će se jedinstveni postupaj voditi pod P-3963/18.

4.Tužiteljica se u tužbi poziva na recentnu praksu sudova u Republici Hrvatskoj, pa tako između ostalog, i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/2014 od 09. travnja 2015. Ovom odukom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., te II. stupanjska presuda Visokog trgovačkog suda RH, posl. br. PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. u dijelu odluke o ništetnosti odredbe o ugovornoj kamati s promjenjivom kamatnom stopom kod kredita ugovorenog u švicarskim francima, što je ovdje slučaj. Predmetnom odlukom je zauzet stav da se odredbe temeljem kojih je donesena jednostrana odluka tuženika o mijenjanju ugovorene redovne kamatne stope, imaju smatrati nepoštenim ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, odnosno, imaju se smatrati ništetnim odredbama. Iste da su bile nerazumljive i neodređene, potrošači da nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojim ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, te posljedično da su takve ugovorne odredbe uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita u odnosu na banku, što je

suprotno temeljnim načelima obveznog prava. Odlukom Ustavnog suda RH U-III-2521/2015 od 13.12.2016. potvrđena je ova odluka vrhovnog suda RH.

5. Dakle, tužiteljica tvrdi da je zaključak kako je tuženica u razdoblju otplate kredita, temeljem nišetne odredbe tužiteljici obračunavala kamatnu stopu veću od ugovorene na koji način je tuženica povrijedila odredbu čl. 3. Zakona o obveznim odnosima, te je posljedično stekla bez osnove određeni novčani iznos (čl.1111. Zakona o obveznim odnosima).

6. Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. pod posl. br. PŽ-6632/2017 donio presudu (tzv. Slučaj franak) kojom presudom je utvrđeno da su tamo tuženici (ukupno sedam banaka) u razdoblju od 01.10.2004. do 31.12. 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, uključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnima parametrima bitnim za donošenje valjanje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

7. Dakle, tužiteljica tvrdi da je zaključak kako je tuženica u razdoblju otplate kredita osim nezakonitom promjenom kamatne stope tužiteljici obračunavala i mjesečne anuitete temeljem kunske protuvrijednosti CHF valute. Nadalje, tužitelj se poziva i na praksu Vrhovnog suda RH, odnosno na rješenje Rev-2868/2018 povodom izvanredne revizije podnesene u postupku jednake pravne osnove, radi utvrđenja nišetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u kreditnom odnosu između stranaka na koje se odnosi kolektivna presuda u tzv. Slučaju franak tj. odluka VTS RH, PŽ-2912/2014, pa prema tome činjenica konverzije kredita u konkretnom slučaju ne znači da je tužitelj izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu nišetne.

8. Tužiteljica je uz tužbu dostavila dokaze na koje se poziva kao i sudsku praksu gore navedenu.

9. Tijekom postupka, nakon izvedenih dokaza i financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tužiteljica je uredila tužbeni zahtjev u pogledu visine, te je podneskom od 24. veljače 2026. postavljn konačni tužbeni zahtjev kao u izreci.

10. U odgovoru na tužbu tužena osporava tužbu i tužbeni zahtjev te ističe kako tužiteljica nema pravnog osnova a time ni interesa za vođenje ove parnice, budući je kredit sa valutnom klauzulom u CHF na koji se tužiteljica poziva, u skladu s odredbama ZID ZPK koji je stupio na snagu dana 30. rujna 2015., konvertiran u eurski kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor i to sa važenjem ex tunc. Kada je tužiteljica prihvatila ponudu tuženika i konvertirao CHF kredit, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF je pravno prestao postojati a nastao je novi ugovorni odnos tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR s važenjem ex tunc, dakle, kao da je takav bio od samog početka. U skladu s odredbama ZID ZPK u postupku provođenja konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, tužitelj je sukladno odredbi čl. 19. e. st. 5. prihvatio konverziju kredita nakon čega je sa tuženikom dana 22.travnja 2016. sklopio Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu kojim je konverzija i provedena, dakle konverzija kredita i svi učinci djeluju od trenutka sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Stoga tužiteljica u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa nije bio dužan prihvatiti izračun konverzije niti pristupiti konverziji kredita, međutim kada je ista svojom slobodnom

voljom prihvatila ponudu tuženika i sklopio dodatak ugovora onda se prava i obveze ugovornih stranaka moraju prosuđivati u skladu s činjenicom da ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima pravno više ne postoji i da ne proizvodi nikakve ugovorne niti izvan ugovorne obveze. O tome da se izjasnila sudska praksa, Vrhovni sud u svojoj presudi Rev-1172/18 od 19.03.2019. kao i rješenje Ustavnog suda RH br. U-I-3685/2015 od 04. travnja 2017.

11. U dokaznom postupku sud je izveo dokaz pregledom Ugovora o kreditu br. 14685/06 od 10. ožujka 2006.g. zaključen između Splitske banke d.d. i ovdje tužiteljice, pregledan je Dodatak br. 1. ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava zaključen u Sinju dana 22.04.2016., pregledan je Ugovor o kreditu br 50526/07 od 21.svibnja 2007. zaključen između Splitske banke d.d. i tužiteljice, pregledan je Dodatak br. 1 o kreditu br. 50526/07 sa sporazumom o osiguranja sa osnivanjem založnog prava zaključen u Sinju 22.04.2016., izračun EKS-a i otplatni plan za predmetni Ugovor, pregledan je izvršeni otplatni plan u valuti CHF, izvršen je pregled uplata u valuti kn, pregledana je konto kartica kao i promet po računu, izveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku Stjepan Kolovrat, te je pregledano vještvo istoga vještaka zaprimljeno dana 07.10.2021., izvršen je uvid u povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženicu u cilju utvrđivanja pravnog slijeda između Splitske bake d.d. i OTP banke d.d, izveden je otkaz saslušanjem svjedoka Krešimira Tomasovića i te dokaz saslušanjem tužiteljice kao parnične stranke.

12. Cijeneći izvedene dokaze sukladno odredbi čl. 7. I 8. ZPP-a sud drži da je tužbeni zahtjev tužiteljice pravno osnovan.

13. Predmet ovog postupka je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, te zahtjev za isplatu s osnova ništetnosti promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

14. U postupku nije prijeporno da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu br.14685/06 od dana 10. ožujka 2006. na temelju kojeg je odobrena isplata novčanog iznosa od 231.800,00 CHF s rokom otplate od 258 mjeseci, kao što nije prijeporno da je člankom 5. ugovora o kreditu ugovorena kamatna stopa u iznosu od 4,20 % te da je ista promjenjiva.

Nadalje, nije sporno da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu br. 50526/07 od 21.05.2007. na temelju je kojeg je odobrena isplata novčanog iznosa od 111.500,00 CHF s rokom otplate od 244 mjeseci, kao što nije prijeporno da je čl. 5 ugovora o kreditu ugovorena kamatna stopa u iznosu od 5.20% te da je ista promjenjiva.

15. Među parničnim strankama je prijeporno da li je odredba ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena ugovorna odredba, što bi je činilo ništetnom te da li je odredba o valutoj klauzuli ništetna, o čemu ovisi osnovanost zahtjeva za isplatom, odnosno je li činjenicom da je u konkretnom slučaju došlo do konverzije predmetnog kredita, tužitelj ima pravni interes za vođenje ovog postupka.

16. Pitanje pasivne legitimacije tužene kao slijednika kreditora Splitske banke d.d. utvrđeno je uvidom u povijesni izvadak iz sudskog registra Trgovačkog suda u Splitu.

17. Tužiteljica se u tužbi poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da je tamošnji tuženik pod 7. Societe Generale-Splitska banka d.d. (prednik ovdje tuženice), u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovan kamatna stopa koja je

tijekom postojanja ugovorne obveze mijenjana u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno progovaralo, a koja je ništetna. U tom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovnog broja PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014, a Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom odlukom poslovnog broja RevT-249/2014 od 09. travnja 2015. odbio revizije tuženika kao neosnovane. U obrazloženju presude Visokog trgovačkog suda, na sr. 62. se navodi kako se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, dakle kada se utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih prava i interesa. Na taj način proširene su subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne zaštite koje pokrenu potrošači obvezuju ostale sudove. Sve navedeno bilo bi u skladu i s odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

18. Tužiteljica se također poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovnog broja PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kojom je utvrđeno kako je ovdje tuženica (tamo tuženik pod 7) u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezan glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženica pod 7. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom predgovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što daje imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. ovim da je tužena pod 7. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/2003), u razdoblju od 01. studenog 2004. do 06. kolovoza 2007. i to članaka 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 79/2007) i to članaka 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda da traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ovdje tuženica (tamo tužena pod 7.) kao trgovac s jedne strane, te korisnici kreditnih usluga kao potrošači s druge strane, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tamo tužene pod 7.

19. U odnosu na prethodno navedene odluke za navesti je da se prema odredbi čl. 502.c.zakona o parni postupku (NN br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502. a. st. 1. Zakona o parničnom postupku, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva ovdje u tužbi.

20. Navedeni postupci pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji su pokrenuti po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača Potrošač, protiv 7 banaka, a među kojima je i ovdje tužena, predstavljaju kolektivni sudski postupak, a sve sukladno odredbi čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku. kao što je prethodno navedeno, prema toj odredbi, pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje I. stupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

21. S obzirom na direktni učinak presude u kolektivnom sporu o nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu švicarski franak, po ocjeni ovog sud nema potrebe izvoditi nikakve daljnje dokaze radi utvrđenja navedenih okolnosti jer bi, imajući u vidu utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite potrošača, drugačije postupanje bilo u suprotnosti s odredbom čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku. O tome se već izjasnio Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovnog broja Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2018. Dakle, jedina bitna činjenica u pogledu nepoštenosti ugovornih odredbi je ta da li je ugovor o kreditu sklopljen u vremenskom periodu na koje se odnosi oduka u kolektivnom sporu. U konkretnom slučaju, ugovor o kreditu br. 49545/06 sklopljen je 22. kolovoza 2006., odnosno, neprijeporno u onom vremenskom periodu na koji se odnosi odluka u kolektivnom sporu, u kojem sporu je kao jedan od tuženika sudjelovao i prednik tužene iz ovog postupka. Stoga je po ocjeni ovog suda osnovan tužbeni zahtjev iz toč. I tužbenog zahtjeva.

22. U ovom postupku je dakle sporno da li tužiteljici pripada pravo na iznose koje je tuženik stekao bez pravne osnove s obzirom da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovornoj klauzuli ništetne.

23. Ovaj sud prihvaća pravni stav VSRH da samom činjenicom sklapanja Dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije se ne gubi pravo na bilo kakvo potraživanje stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF. Naime, ZID ZPK/15 nigdje ne propisuje da bi sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu došlo do gubitka prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također, iz samog dodatka osnovom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava kojem pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Naime, u predmetnom spisu nema nikakvog pisanog odricanja od prava koje tužitelju pripadaju na povrat iznosa koje je tuženik stekao bez pravne osnove, odnosno na temelju pravne osnove koja je naknadno otpala, a to je upravo utvrđenje ništetnosti ranije navedenih odredbi ugovora.

ZID ZPK/15 prema pravnom shvaćanju VS RH, koji prihvaća i ovaj sud, imao je za osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da bi se krediti vezani uz CHF konvertirali u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19 a do čl. 19 e ZID ZPK/15).

Zakonitost i provedba konverzije sukladno ZID ZPK/15 je utvrđena rješenjem VSRH br. Gos-1/19-36 od 04.,03,2020. kao i odlukom Ustavnog suda RH br. U-I-3685/2015 i dr. od 04.04.2017. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji.

24. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru. dakle, kao u predmetu Rev-18/2018 od 26.05.2020. u ovom predmetu nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i ništetnim gore navedenih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

U predmetu Rev-2868/2018 od 12.02.2019. VSRH je zauzeo pravni stav da korisnik kredita sklapanjem dodatka ugovora nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe osnovnog ugovora ništetne, pa stoga ima i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu.

VSRH se posebno poziva na predmete C-596/15 i C-597/15 Suda Europske unije prema kojima je dužan postupati i ovaj sud i to temeljem sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je RH potpisala 29.10.2001. a koji sporazum je stupio na snagu 01.02.2005. (SSP) što znači i prije sklapanja osnovnog ugovora o kreditu.

25. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, ista je utvrđena provedenim vještačenjem po ovlaštenom sudskom vještaku Stjepanu Kolovratu. Vještak je da svoj pisani nalaz i mišljenje od 03. listopada 2021., na navedeno vještvo prigovore je iznijela tužiteljica te je vještak očitujući se na iste utvrdio kako u cijelosti ostaje pri svom vještačenju od 03. listopada 2021. Nadalje, sud je prihvatio prijedlog tužiteljice za provođenjem novog vještačenja po vještaku Darki Ceciđ dipl.oec. Pregledan je nalaz i mišljenje vještaka Darke Ceciđ stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije koja u svom nalazu i mišljenju od 19. svibnja 2025. u odnosu na kreditu br. 14685/06 je utvrdila preplatu zbog promjenjive kamatne stope u iznosu od ukupno 15.866,43 EUR s osnova glavnice preplaćenih iznosa, zbog primjeni ništetnih odredbi, u razdoblju od 10.04.2006. do 11.04.2016. Nadalje, vještak je prikazao obračun zsk na preplaćene iznose od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa u ukupnom iznosu od 9.916,12 EUR.

Pregledan je nalaz i mišljenje vještaka Darke Ceciđ stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije koja u svom nalazu i mišljenju od 19. svibnja 2025. u odnosu na kreditu br. 50526/07 je utvrdila preplatu zbog promjenjive kamatne stope u iznosu od ukupno 2.763,95 EUR s osnova glavnice preplaćenih iznosa, zbog primjene ništetnih odredbi, u razdoblju od 10.07.2007. do 11.04.2016. Nadalje, vještak je prikazao obračun zsk na preplaćene iznose od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do 10. listopada 2017. u ukupnom iznosu od 1.754,02 EUR.

26. U skladu s nalazom i mišljenjem vještaka tužiteljica je precizirala tužbeni zahtjev.

27. Odlučujući o zahtjevu tužiteljice za isplatu, imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja temeljem odredbe članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, sud smatra kako bi od povrata stečenog bez osnove tuženica bila dužna tužitelju vratiti upravo onaj iznos kojeg joj je tužitelj platio bez osnove. Kako su ujedno iznosi anuiteta sadržani u utuženo iznosu, te kako je neprijeporno da je tužitelj kredit vraćao u mjesečnim anuitetima, to istome ujedno pripada zakonska zatezna kamata od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do isplate, u kunskom iznosu, sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima i to po izračunu koji se temelji na nalazu i mišljenju vještaka. Nije sporno da je tuženik temeljem dodatka utuženog ugovora o kreditu br. 14685/06 tužiteljici nije isplatio određeni iznos na temelju tzv konverzijske preplate, već je utvrđeno zaduženje radi čega nema mjesta primjeni uračunavanja. Nadalje nije sporno da je tuženik temeljem dodatka utuženog ugovora o kreditu br. 50526/07, tužiteljici na temelju tzv konverzijske preplate isplatio iznos od 45.100,98 kn/ 5.985,92 EUR. Odredbom članka 172 ZOO-a propisan je red uračunavanja kamata i troškova čime je djelomično priznata

preplata u visini od 5.985,92 EUR; prvenstveno zatvara cijelu zateznu kamatu u odnosu na kredit br. 50526/07 pa preostaje potraživanje na ime glavnice u visini od 2.763,95 EUR. Nadalje, nije sporno da je nakon zatvaranja zzk po kreditu br. 50526/07 preostao daljnji iznos preplate od 4.231,90 EUR. Obzirom da se u ovom predmetu radi o istovrsnim i dospjelim potraživanjima između istih osoba, tužiteljica preostalim iznosom preplate od 4.231,90 EUR, umanjuje utvrđenu zzk po kreditu br. 14685/06 koja iznosi ukupno 9.916,12 EUR, te po tom osnovu preostaje potraživanje tužiteljice u visini od 5.684,22 EUR dok iznos glavnice ostaje nepromijenjen.

Dakle, s naslova kredita br. 14685/06 preostaje neplaćeni iznos od ukupno 21.550,65 EUR sa zzk tekućom na iznos od 15.866,43 EUR od 12. veljače 2016. do isplate te preostali iznos zzk 5.684,22 EUR na koju teče tzv procesna kamata od dana podnošenja tužbe do isplate, što predstavlja točku 2A tužbenog zahtjeva.

S naslova kredita br. 50526/07 preostaje neplaćeni iznos od ukupno 2.763,95 EUR za zzk tekućom na taj iznos od 12. veljače 2016. do isplate što sada predstavlja točku 4A tužbenog zahtjeva.

Za navesti je da je prihvaćena objektivna preinaka jer su svi utuženi iznosi obuhvaćeni pravnom osnovom a što je u skladu sa zaključkom VSRH od 26.11.2021. Su-IV-162/21.

28. U svom iskazu svjedok Krešimir Tomasović naveo je da je prvi kredit ugovoren i realiziran 2006. a drugi 2007. kod tadašnje Splitske banke, Podružnica Hvar i sjeća se da je sa suprugom ovdje tužiteljicom imao namjeru podići kredit u kunskom iznosu, no dolaskom u banku u razgovoru sa šeficom, voditeljicom poslovnice Nadom Matković ona je sugerirala da se podigne kredit u CHF držeći da je u tom trenutku za to puno bolje. Činjenica je da je obzirom na njegov prijateljski odnos s Matković Nadom a i njezinom ulogom, nije bilo razloga da posumnjaju u njezinu preporuku i na takav način su pristupili sklapanju oba ugovora o kreditu. Međutim, istakao je da osim te njezine sugestije odnosno preporuke da kredit uzme u CHF, nikakvih drugih detaljnijih analiza i razgovora vezanih za odredbe ugovora o kreditu, posebice promjenjive kamatne stope ili bilo čega drugog nismo imali, odnosno nisu bili, odnosno nisu bili upućeni u detalje. Napomenuo je kako je doista prvih nekoliko godina nakon zaključenja tih ugovora ta situacija se doista pokazala kao povoljna no potom je uslijedilo drastično povećanje mjesečnih anuiteta otplate kredita. Na upit punom. tužitelja koja je bila namjena tog kredita, svjedok navodi da je namjena i svrha bila gradnja obiteljske kuće. Na daljnji upit koji su razlozi tj. što ga je motiviralo da pristupi konverziji, svjedok navodi da je očekivao smanjivanje anuiteta u smislu lakše otplate no međutim da se to nije dogodilo.

29. U svom iskazu tužiteljica Nives Tomasović navela je da je ona nositelj oba stambena kredita i to nakon što ih je banka obavijestila da suprug kao hrvatski branitelj s većim primanjima od njenih to ne može biti budući nedostaje polica životnog osiguranja. Nakon toga je razgovarala s voditeljicom banke Nadom Matković kao osobnom bankaricom, njena namjera je bila da se podigne kredit u kunama no međutim ona je sugerirala podizanje kredita u CHF za što prije nikad nije čula, obrazloživši da je i sama podigla kredit u CHF kao povoljniji. Tom prilikom je tražila pojašnjenje za promjenjivu kamatnu stopu makar je i u ponudi bila fiksna na što je ona odgovorila da je prekomplikirano da bi ona to shvatila, objasnila je što je promjenjiva a što fiksna koja je bila viša, u konačnosti ona se odlučila za promjenjivu kamatnu stopu, pristupili su zaključenju ugovora o kreditu s ugovorenim mjesečnim anuitetima i rokom otplate da bi nakon izvjesnog vremena uslijedile opomene radi neplaćanja kredita radi izmjene tečaja i kamata. Nakon toga ona je ponovno pokušala 2010. razgovarati s gđom Matković koja je tražeći pojašnjenje, no međutim ona je rekla da je ona o svemu

informirana što u konačnosti nije bilo točno, rekla je kako je ona izvršila konverziju svog kredita no iskoristivši situaciju koja je bila u tom trenutku povoljnija za nju o čemu nije obavještavala klijente budući je raspolagala povlaštenom informacijom. U međuvremenu nemajući drugog rješenja nastavili su s otplatom i po tako nepovoljnim uvjetima, jedan kredit su uspjeli otplatiti dočim drugi ističe 2028. Ponovila je da je namjena kredita bila izgradnja kuće za njenu obitelj koja je brojila petero članova tada a u međuvremenu u toj kući žive. Na upit punom. tužitelja može li reći kolika je rata najviše porasla u odnosu na prvotni obračunati iznos rate, tužiteljica navodi da je s prvotnih 6.400,00 kn narasla na iznos oko 10.500,00 kn, a što je bio razlog zašto su pristupili konverziji. Na daljnji upit da li je prilikom zaključenja ugovora o kreditu mogla pregovarati o bilo kojoj odredbi kredita, tužiteljica navodi da je bila predočena unaprijed pripremljena špranca tog ugovora o čijim odredbama nije bilo moguće pregovarati već isključivo samo istoga potpisati, dakle po principu "uzmi ili ostavi".

Na upit zamj. punom tuženika da li je pročitala ugovor o kreditu, tužiteljica navodi da ga je pročitala. Na daljnji upit da li je u vrijeme sklapanja ili otplate kredita bila vlasnik obrta, tužiteljica navodi da nije.

30. Imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužiteljice temeljem odredbe čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, sud smatra kako bi kod povrata stečenog bez osnove tužena bila dužan tužiteljici vratiti baš onaj iznos kuna kojeg joj je tužiteljica platila bez osnove. Kako su ujedno iznosi anuiteta sadržani u utuženom iznosu te kako je nedvojbeno da je tužiteljica vraćala u mjesečnim anuitetima, to istoj ujedno pripada zakonska zatezna kamata od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do isplate, u kunsom iznosu, sukladno odredbi čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima, i to po izračunu koji se temelji na nalazu i mišljenju vještaka.

31. U odnosu na prigovor zastare tužene valja reći kako čl. 215. st.1. Zakona o obveznim odnosima propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, dok je čl. 241. istog zakona propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Nadalje, čl. 245.s t. 1. zakona je propisano da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a stavkom 3. istog čl. propisano je da kada je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kada je spor okončan ili završen na neki drugi način. Podnošenjem tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula, u prethodno navedenom sporu PŽ-6632/2017, za zaštitu kolektivnih prava, prekinut je tijek zastare a donošenje presude u tom predmetu od strane Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. zastara je počela teći iz početka, s tim da se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare. tom presudom utvrđuje se ništetnim ugovorna odredba ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Kako je predmetna tužba podnesena 29. svibnja 2019.g. te kako zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastrani rok, ima se primijeniti čl. 225 Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da tražbine zastarijevaju za 5 godina ako zakonom nije određen neki drugi zastarni rok. Stoga je razvidno kako je predmetna tužba podnesena u zastarnom roku zbog čega se istaknuti prigovor zastare ima smatrati neosnovanim.

32. Odluka o parničnom trošku donesena je primjenom odredbe čl. 154. st 1. Visina troška je odmjerena sukladno vrijednosti predmeta spora i tarifi o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (NN br. 142/12, 103/14, 118/14, i 107/15) budući da tužitelj zastupan po punomoćniku odvjetniku. Tužiteljici je obistinjen trošak na ime sastava tužbe u P-3958/18 u visini od 100 bodova i tužbe u P-3963/18 u visini od 100 bodova sukladno Tbr. 7. t. 1., trošak na ime sastava podnesaka u P-3958/18 od 23.01.2019., 14.02.2020., 26.11.2020., 25.01.2021., 14.09.2021., 28.10.2021., u iznosu od po 100 bodova, te u P-3963/18 na ime sastava podnesaka od 23.01.2019., 14.02.2020., 24.06.2020., 29.10.2020., 19.07.2021. i iznosu po 100 bodova.

Nadalje, tužiteljici je obistinjen trošak u predmetu P-3958/18 na ime pristupa na ročišta od 26.02.2019., 06.10.2020., u iznosu od po 100 bodova te u predmetu P-3963/18 na ime pristupa na ročište 05.10.2021. u iznosu od 100 bodova. Nadalje, nakon spajanja predmeta tužitelju je obistinjen trošak na ime sastava podnesak od 09.11.2024., 26.02.2025., te 6.02.2026. u iznosu od po 250 bodova sukladno Tbr 8.1 OT te po 250 bodova na ime pristupa na ročišta od dana 07.10.2021. 05.10.2022., 17.11.2022., 03.02.2025., 03.03.2026., i 12.05.2026. u iznosu od po 250 bodova sukladno Tbr 9.1 OT.

Na ovaj način tužiteljici je obistinjeno 3850 bodova a kako vrijednost boda u skladu sa Tbr. 54 OT-a iznosi 2,00 EUR to je tužitelju obistinjen trošak u iznosu 7.770,00 EUR uvećan za iznos PDV-a što iznosi 9.625,00 EUR. Kad se tom iznosu pridoda na ime sudske pristojbe za tužbu u P-3958/18 u iznosu od 112,81 EUR , te iznos za sudsku pristojbu za tužbu P-3963/18 u iznosu od 112,81 EUR, iznos na ime predujma-vještva u predmetu P-3963/18 u iznosu od 470,78 EUR, iznos od 464,53 EUR na ime predujma za vještvo u predmetu P-3958/18 te iznos od 398,17 EUR na ime predujma-vještva nakon spajanja predmeta to ukupan trošak tužiteljice iznosi 11.184,10 EUR.

U Starom Gradu 17. rujna 2026.

S U D A C
Miljana Srhoj Buratović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana i to stranke koje su uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana objave odluke, stranke koje nisu uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana primitka pismenog otpredmetka presude.

Žalba se izjavljuje pismeno u tri primjerka putem ovog suda, o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- punom. stranaka

Broj zapisa: **9-3088d-4507f**

Kontrolni broj: **07166-03d06-f8ae2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.